

Chiar când nu privesc în sus

Flavius

Privesc coloana fără sfârșit
ca pe o urcare a spiritului rupând barierele cosmosului
sau ca un strigăt al omului către Dumnezeu
mărturisindu-i aspirația spre înălțimea de gând,
recunoștiință transmisă prin rădăcini în urmași.

Tu știi bine înțelesul rostirii pus în cuvinte
din care se nasc îndoielile acestei lumi
cu armonia tremurată în spatele ușilor închise
de tot timpul se ivește o vrajbă.

Chiar dacă valurile lumii nu se lovesc de țărmuri
ci de propriile limite ale firescului,
mă voi trezi din propria admirație a luminii
la umbra timpului care acoperă totul.

Voalul albastru al cerului dojenește
iarba și copacii care-mi ademenesc visul
zbor neîntrerupt mai înalt decât înaltul
trecând peste ziduri care se surpă.